

‘De opluchting in hun ogen is goud waard’

Wie niet beter weet, zou denken dat haar werkkamer vol rommeltjes ligt. Scharen, pennen, een spiegeltje, tekeningen, doosjes, touw. Niets is minder waar. Ieder attribuut dient een doel. Alles speelt een rol in de behandeling van de ernstig getraumatiseerde mensen die Joany Spierings ontvangt. Opluchting in de ogen, daar gaat ze voor.

“Van dit stukje oranje touw raken sommige cliënten direct over hun toeren. Anderen durven niet naar zichzelf te kijken in dit spiegeltje. En dit hartvormige doosje gebruik ik soms om gevoelens van cliënten in op te bergen, zodat ze die kunnen loslaten. Het zijn allemaal stapjes in de vaak lange behandeltrajecten die ik met mensen aanga.”

Tranen

“Misbruik, mishandeling en verwaarlozing hebben een verwoestend effect op je leven, vooral als je jong bent. Je bestaansrecht wordt volledig onderuit gehaald, als een ander meent zoiets met je te mogen doen. Ik ben heel wat gewend, maar soms krijg ik toch tranen in mijn ogen van de verhalen die cliënten vertellen. Ik vind dat niet erg. Waar het om gaat, is dat mensen ontdekken hoe ze zichzelf kunnen helen. Traumabehandeling kan wel degelijk mislukken! Als je als een dolle stier op ernstige wonden afstormt, wordt het een bloedbad. Eerst moeten we zeker weten dat iemand stabiel genoeg is om de pijn uit zijn verleden zelf op te vangen.”

Goud waard

“Wat mij drijft in mijn werk, is het zelfgenezend vermogen van de mens. Als het cliënten lukt zichzelf te bevrijden van hun oude pijn, dan worden ze wie ze werkelijk zijn. Je bent geheeld als je met de ogen van nu kunt kijken naar de pijn van toen. Hoe dat voelt? Alsof je in de bioscoop zit en kijkt naar de film waar je vroeger een rol in speelde. Ben je vroeger weleens flink hard van je fiets gevallen? Dan weet je vast nog wel hoeveel pijn dat deed. Maar *vóelen* doe je het niet meer. Als je zo je trauma’s beleeft, dan ben je klaar. De opluchting die daarbij hoort, blijft prachtig om te zien.”